

Ana Alonso

Blancaneu a la ciutat

Il·lustracions
de Patricia Metola

ANAYA

PESSIGUET DE SAL

Títol original: *Blancanieves en la ciudad*

1a edició: març 2013

Direcció de la col·lecció: Olga Escobar

© Del text: Ana Alonso, 2010

© De les il·lustracions: Patricia Metola, 2010

© De les fotografies de coberta: Ramón Ortega, P.-Fototeca de España / Anaya i Getty Images

© De les fotografies de les fitxes: Arxiu Anaya (P. Cosano, M. Steel)

© Grupo Anaya, S. A., Madrid, 2013

Juan Ignacio Luca de Tena, 15. 28027 Madrid

www.anayainfantilyjuvenil.com

e-mail: anayainfantilyjuvenil@anaya.es

Disseny de coberta:

Miguel Ángel Pacheco i Javier Serrano

Traducció:

Paula Soriano

ISBN: 978-84-678-4154-1

Dipòsit legal: M-2441-2013

Imprés en Espanya - Printed in Spain

Reservats tots els drets. El contingut d'aquesta obra està protegit per la llei, que estableix penes de presó, multes o ambdues ensembles, ultra les indemnitzacions corresponents per danys i perjudicis, per a aquells qui reproduïren, plagiarren, distribuïren o comunicaren públicament, en tot o en part, una obra literària, artística o científica, o la seua transformació, interpretació o execució artística fixada en qualsevol tipus de suport o comunicada per qualsevol mitjà sense autorització prèvia.

Ana Alonso

Blancaneu a la ciutat

Il·lustracions
de Patricia Metola

ANAYA

Per a la meua neboda

Irene

A. Alonso

Blancaneu vivia amb la seua
madrastra en un castell envoltat de
bosc. Al castell no vivia ningú més.
El pare de Blancaneu se n'havia anat de
viatge feia molts anys i ningú no l'havia
tornat a veure.

Blancaneu el trobava a faltar. Era una
xiqueta molt intel·ligent i agradable, però
s'avorria molt al castell. Ja s'havia llegit
tots els contes de la biblioteca,

i el televisor no funcionava. Per això, solia
baixar al jardí a jugar a l'amagatall o a
futbol. I clar, aquests jocs no eren molt
divertits perquè no hi havia ningú
amb qui poguera jugar.

La madrastra de Blancaneu sempre estava massa ocupada per a jugar amb ella. Era una dona molt fava i presumida. Es passava el dia consultant el seu ordinador màgic i fent-li preguntes. L'ordinador, com que era màgic, sempre responia la veritat.

La madrastra de Blancaneu sempre preguntava a l'ordinador qui era la dona més bonica de la comarca. En l'ordinador sempre apareixia la mateixa resposta: la paraula «TU» escrita amb lletres molt grans i de color roig.

La veritat és que en aquella comarca només vivien ella i Blancaneu, però, a la madrastra, aquest fet no pareixia importar-li.

Quan llegia la paraula «TU» en la pantalla de l'ordinador, es posava a ballar d'alegria.

Després anava al bany i es passava hores maquillant-se davant de l'espill.

—No és fàcil ser la dona més guapa de la comarca —li deia, a Blancaneu—. Cal esforçar-s'hi moltíssim i fer molts sacrificis.

Per a continuar sent la dona més bonica de la comarca, la madrastra de Blancaneu encarregava dotzenes de vestits a una botiga de la ciutat, a més de barrets, sabates, tubs de maquillatge i pintallavis. Per a Blancaneu, no hi havia mai res.

Però, un dia, li va passar una cosa terrible: quan va teclejar en l'ordinador la pregunta de sempre, en la pantalla no va aparèixer la paraula «TU». En comptes d'això, hi va aparèixer la paraula «BLANCANEU» escrita amb grans lletres roges. A la madrastra, li va fer tanta ràbia que va desconnectar l'ordinador d'una manotada.

«Açò ho he de solucionar ara mateix —es va dir furiosa—. He d'alliberar-me d'aquesta xiqueta per sempre».

Immediatament es va presentar en l'habitació de Blancaneu i li va dir:

—Posa't l'abric, de pressa. Te'n vas a la ciutat.

Blancaneu es va posar l'abric i la madrastra la va acompanyar fins a la parada de l'autobús que hi havia

a la carretera. L'autobús tardava molt a vindre. Quan per fi va arribar, la madrastra va comprar només un bitllet.

—I què faré a la ciutat? —va preguntar Blancaneu preocupada—. Allà no conec ningú...

—Això és problema teu, estimada —va contestar la madrastra mentre reia cruelment—. Fins mai més, Blancaneu!

L'autobús va tardar unes quantes hores a arribar a la ciutat. Durant el viatge, Blancaneu es va adormir. Quan es va despertar, va veure ben a prop d'ella la cara del conductor, que l'observava amb una mescla de compassió i de curiositat. Els altres passatgers ja se n'havien anat.

—Has de baixar, bonica —va dir el conductor—. Ja hem arribat.

—On estem? —va preguntar Blancaneu mentre es fregava els ulls.

—A l'estació d'autobusos —va respondre el conductor—. Vinga, no pots quedar-te ací tot el dia.

Els ulls de Blancaneu es van omplir de llàgrimes.

—I on aniré? —va preguntar entre sanglots—. No conec ningú. Tinc fam! Tinc set! Em fan mal els peus!

El conductor, que era un bon home, va decidir ajudar Blancaneu.

—Molt a prop d'ací, al cantó del passeig de l'Albereda amb el parc Central, es troba la Casa dels Nans —li va explicar—. Ells es dediquen a ajudar els xiquets que tenen problemes. De segur que s'ocuparan de tu.

—Però com trobaré aquell lloc?
—va preguntar Blancaneu que encara plorava— No conec aquesta ciutat. Em perdré...

—No patisques —va dir el conductor amb un somriure—. Ací tens un mapa de la ciutat. Et marcaré el camí que has de seguir amb unes fletxes. Veus? Així, és impossible que et perdes.

El mapa era un dibuix de la ciutat en què hi havia representats tots els carrers i les places amb els noms. Era com veure una còpia diminuta de la ciutat des del cel. Els edificis més importants també hi estaven dibuixats, fins i tot l'estació d'autobusos.

Blancaneu a la ciutat

La madrastra ha enviat Blancaneu a la ciutat perquè es pensa que allà es perdrà per sempre, però no sap que la ciutat és un lloc molt ben organitzat, on fins i tot els infants perduts poden trobar ajuda...
Què passarà quan la madrastra ho sàpia?

Amb «Blancaneu a la ciutat» aprendràs...

Com és una ciutat, els serveis més importants que oferix i qui són els treballadors municipals.

PESSIGUET DE SAL

Per a fer més gustosa la lectura!

A partir de 6 anys

1589401